

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)
den 16 september 1997^{*}

I mål C-362/95 P,

Blackspur DIY Ltd, bolag bildat enligt engelsk rätt, Unsworth, Bury (Förenade kungariket),

Steven Kellar, J. M. A. Glancy och Ronald Cohen, bosatta i Manchester (Förenade kungariket),

företrädta av K. P. E. Lasok, QC, enligt fullmakt av C. Khan, solicitor, delgivningsadress: advokatbyrån M. Dennewald, 12, avenue de la Porte-Neuve, Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (första avdelningen i utökad sammansättning) meddelade den 18 september 1995 i mål T-168/94, Blackspur m. fl. mot rådet och kommissionen (REG 1995, s. II-2627), i vilket det förs talan om att den domen skall upphävas samt att målet skall återförvisas till förstainstansrätten,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska unionens råd, företrätt av juridiske rådgivaren Y. Crétien, i egenskap av ombud, biträdd av advokaterna H.-J. Rabe och G. M. Berrisch, Hamburg, delgivningsadress: Europeiska investeringsbanken, direktoratet för rättsfrågor, generaldirektören B. Eynard, 100, boulevard Konrad Adenauer, Luxemburg

och

^{*} Rättegångsspråk: engelska.

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av N. Khan, rättstjänsten, i egenskap av ombud, biträdd av advokaterna H.-J. Rabe och G. M Berrisch, delgivningsadress: rättstjänsten, C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden L. Sevón samt domarna D.A.O. Edward och M. Wathelet (referent),

generaladvokat: G. Tesauro,
justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid sammanträdet den 24 april 1997 av klagandena, företrädda av K. P. E. Lasok, rådet, företrätt av juridiske rådgivaren A. Tanca, i egenskap av ombud, biträdd av G. M. Berrisch, och kommissionen, företrädd av N. Khan, biträdd av G. M. Berrisch,

och efter att den 5 juni 1997 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 27 november 1995 har bolaget Blackspur DIY Ltd (nedan kallat Blackspur) samt Steven Kellar,

J. M. A. Glancy och Ronald Cohen med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts dom av den 18 september 1995 i mål T-168/94, Blackspur m. fl. mot rådet och kommissionen (REG 1995, s. II-2627, nedan kallad den överklagade domen). Genom den domen ogillade förstainstansrätten klagandenas talan, väckt enligt artiklarna 178 och 215 andra stycket i EEG-fördraget, om att rådet och kommissionen skulle förpliktas att erlagga skadestånd för den skada som klagandena påstod sig ha lidit till följd av dessa institutioners handlande och underlåtelser inom ramen för införandet av en antidumpningstull på importen av vissa borstar och penslar från Folkrepubliken Kina.

- 2 Det följer av den överklagade domen att Blackspur, ett bolag som nyligen hade bildats i enlighet med engelsk rätt med tillgångar uppgående till cirka 750 000 UKL och vars verksamhet bestod i försäljning och marknadsföring av verktyg avsedda för hobbyhantverkare ("gör-det-självt"-marknaden), i juli 1988 gjorde en första importbeställning av borstar med ursprung i Kina. Tullklareringen av denna last ägde rum den 5 oktober 1988 (punkt 4).
- 3 Den 5 mars 1990 krävde tullmyndigheterna i Förenade kungariket att Blackspur skulle erlagga en preliminär antidumpningstull med en procentsats uppgående till 69 procent av nettopriset per borste i enlighet med kommissionens förordning (EEG) nr 3052/88 av den 29 september 1988 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av vissa borstar för målning, limfärgning, lackering och liknande med ursprung i Folkrepubliken Kina (EGT L 272, s. 16, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå) (punkterna 2 och 4).
- 4 Den 20 mars 1989 införde rådet en slutgiltig tull, vars procentsats var identisk med den som gällde för den preliminära tullen, genom förordning (EEG) nr 725/89 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av borstar och penslar för målning, limfärgning, lackering eller liknande med ursprung i Folkrepubliken Kina (EGT L 79, s. 24, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå).

- 5 I augusti 1990 blev Blackspur föremål för förenklat konkursförfarande (receivership), varpå det försattes i likvidation (punkt 4).

- 6 Genom domen av den 22 oktober 1991 i mål C-16/90, Nölle (Rec. 1991, s. I-5163), ogiltigförklarade domstolen, vid vilken Finanzgericht Bremen med stöd av artikel 177 i EEG-fördraget hade begärt förhandsavgörande, förordning nr 725/89 på den grunden att normalvärdet för de ifrågavarande produkterna inte hade fastställts på ett lämpligt och rimligt sätt i den mening som avses i artikel 2.5 a i rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 209, s. 1). Domstolen bedömde i den domen att det tyska företaget Nölle, en oberoende importör av borstar och penslar, under antidumpningsförfarandet hade inkommit med tillräckliga uppgifter för att ge upphov till tvivel om den lämpliga och rimliga karaktären av valet av Sri Lanka som referensland för att fastställa normalvärdet och att kommissionen och rådet inte hade gjort några allvarliga och tillräckliga ansträngningar för att undersöka om Taiwan kunde anses som ett lämpligt referensland, såsom Nölle hade föreslagit. Till följd av den domen återupptog kommissionen utredningen och genom beslut 93/325/EEG av den 18 maj 1993 om avslutande av antidumpningsförfarandet avseende import av borstar och penslar för målning, limfärgning, lackering eller liknande med ursprung i Folkrepubliken Kina (EGT L 127, s. 15) avslutade den slutligen förfarandet utan att införa en antidumpningstull (punkt 3).

- 7 Under dessa förhållanden väckte Blackspur och dess direktörer, aktieägare och borgensmän, Steven Kellar, J. M. A. Glancy och Ronald Cohen, genom ansökan ingiven till domstolens kansli den 10 augusti 1993, talan enligt artikel 215 andra stycket i fördraget om skadestånd för utebliven vinst och för den skada som de hävdade att de hade lidit på grund av gemenskapens rättsstridiga agerande inom ramen för införandet av antidumpningstullen i fråga (punkt 5).

- 8 Med tillämpning av artikel 4 i rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 om ändring av rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 144, s. 21) hänsköts målet till förstainstansrätten genom domstolens beslut av den 18 april 1994.

Den överklagade domen

- 9 I den överklagade domen ogillade förstainstansrätten talan.
- 10 Förstainstansrätten erinrade inledningsvis om att det enligt en fast praxis krävs att ett antal villkor är uppfyllda — i fråga om rättsstridigheten av det agerande som läggs gemenskapsinstitutionerna till last, förekomsten av skadan — och ett orsakssamband mellan den berörda institutionens agerande och den åberopade skadan, för att gemenskapens skadeståndsansvar skall aktualiseras inom ramen för artikel 215 andra stycket i fördraget (punkt 38).
- 11 Efter att ha understrukt att en förutsättning för att det orsakssamband som avses i artikel 215 andra stycket i fördraget skall anses föreligga enligt domstolens rättspraxis, är att det finns ett direkt orsakssamband mellan det fel som den berörda institutionen har begått och den åberopade skadan samt att det ankommer på klagandena att bevisa detta (punkt 40), konstaterade förstainstansrätten att klagandena i det fallet inte hade visat att ett sådant samband förelåg (punkt 53).
- 12 I fråga om den skada som åsamkats Blackspur ansåg förstainstansrätten i det avseendet följande:

”41. I det här fallet har sökandena hävdat att den skada som sökanden Blackspur har lidit, vilken de uppskattar till 586 000 UKL, består i de uteblivna vinster som bolaget skulle ha gjort genom försäljning av borstar från Kina, vilka utgjorde hälften av dess omsättning, om det inte hade försatts i likvidation på grund av gemenskapsinstitutionernas påstått felaktiga agerande och särskilt på grund av införandet av en antidumpningstull med en högre sats än den vinstmarginal som Blackspur hade genom denna försäljning ...

42. Förstainstansrätten anser att sökandenas påståenden, enligt vilka försäljning av billiga borstar från Kina skulle ha utgjort hälften av Blackspurs omsättning och att förlusten av denna avsättning på marknaden var huvudorsaken till de dåliga finansiella resultat som noterades för bolaget och som ledde till dess försättning i likvidation, inte kan godtas.

43. I detta hänseende konstaterar förstainstansrätten inledningsvis att sökandena, som svar på dess anmodan att inge Blackspurs bokslut för åren 1988—1989 och 1989—1990 för att fastställa om det finns fog för dessa påståenden, angav att de 'inte längre hade handlingarna om Blackspurs omsättning i sin besittning'. Förstainstansrätten anser att om Blackspurs direktörer och delägare eventuellt kunde hävda att de, med hänsyn till förordnandet av förvaltare och fullföljandet av likvidationsförfarandet, inte längre hade de relevanta handlingarna om Blackspurs omsättning för de ifrågakvarande åren i sin besittning gäller detta inte för den sökande parten Blackspur. Förstainstansrätten konstaterar nämligen att byrån med ansvar för Blackspurs likvidation, genom skrivelse av den 25 mars 1993 samtyckte till att Blackspurs advokater, i egenskap av likvidatorer för bolaget, i dess namn väckte denna talan. Det kan under dessa omständigheter inte godtas att likvidatorn för sökanden Blackspur inte har varit i stånd att inge handlingarna avseende sökandens finansiella situation och det tillkommer inte förstainstansrätten att inta dennes plats genom att besluta om ingivandet av sådana bevisuppgifter.

44. Förstainstansrätten konstaterar dock att sökandena i stället har ingivit en skrivelse avseende Blackspurs finansiella resultat för perioderna 1988—1989 och 1989—1990 som har avfattats av en revisionsbyrå och ställts till den andra sökande parten, Blackspurs direktör Kellar. Genom godkännande av att denna handling kan anses på ett tillförlitligt sätt återge Blackspurs finansiella situation för de berörda perioderna, såsom denna skulle framgå av ett i vederbörlig form upprättat bokslut, bör det undersökas om sökandenas påståenden vad beträffar orsaken till den skada som Blackspur påstås ha lidit har ett tillräckligt stöd i denna handlings innehåll.

45. Vad först angår påståendet enligt vilket försäljning av från Kina importerade borstar skulle utgöra hälften av Blackspurs omsättning, konstaterar förstainstansrätten att det av bilaga 22 i repliken, bestående av en sammanfattning av Blackspurs ställningstaganden i fråga om dess import från Kina, framgår dels att Blackspur — mellan datumet för dess bildande, i juli 1988, och augusti 1990, vid vilket datum förfarandet som ledde till dess försättande i likvidation inleddes — endast importerade ett varuparti med borstar från Kina i juli månad 1988 med ett totalt värde av 40 948,38 UKL och för vilket den preliminära antidumpningstull som skulle betalas uppgick till 18 116,83 UKL. Vidare hade Blackspur, såsom framgår av den ovannämnda skrivelsen från revisionsbyrån, under perioden från den 1 juli 1988 till den 31 augusti 1989, en omsättning av 1 435 384 UKL.

46. Det framgår således av de handlingar som har tillförts akten i målet att Blackspur inte företog någon import av borstar från Kina före införandet av den omtvistade antidumpningstullen och att sökandens påstående, enligt vilket importen av borstar från Kina under den period som föregick införandet av antidumpningstullen skulle utgöra hälften av dess omsättning, inte stöds av någon bevisning. Det kan under dessa förutsättningar inte godtas att det är den återopade förlusten av den avsättning på marknaden bestående av försäljning av borstar med ursprung i Kina som skulle ha varit huvudorsak till de dåliga finansiella resultat som har lett till Blackspurs försättande i likvidation.

47. Även om detta påstående från sökanden kan godtas för förstainstansrättens fortsatta resonemang, konstaterar förstainstansrätten emellertid — såsom framgår av den ovannämnda skrivelsen från revisionsbyrån — att 40,44 procent av Blackspurs omsättning under perioden från den 1 juli 1988 till den 31 augusti 1989 (1 435 384 UKL) härrörde från försäljning av borstar till ett totalt värde av 580 503 UKL. Förstainstansrätten anmärker att detta konstaterande står i strid med sökandenas påstående, enligt vilket det är på grund av införandet av antidumpningstullen som Blackspur inte har lyckats finna alternativa leverantörer och följaktligen såg sig nödgad att dra sig tillbaka från marknaden för försäljning av billiga borstar. Det framgår även av den ovannämnda skrivelsen att om procentandelen vid försäljningen av borstar under den följande perioden (från den 1 september 1989 till den 31 juli 1990) minskade från 40,44 till 3,01 procent, uppvisade Blackspurs omsättning däremot en väsentlig ökning i storleksordningen 30 procent och uppgick till 1 864 016 UKL.

48. Av det föregående följer att den återopade förlusten för den avsättning på marknaden som utgjordes av försäljning av borstar med ursprung i Kina — även om denna kunde ha som verkan att minska den omsättning som dessa produkter uppnådde under verksamhetsåret 1989—1990 — ingalunda hindrade Blackspur från att faktiskt fortsätta med sin handelsverksamhet eller ens från att väsentligt öka sin omsättning under verksamhetsåret 1989—1990, vilken period omedelbart föregick inledandet av det förfarande som ledde till att Blackspur försattes i likvidation. Förstainstansrätten konstaterar att den ovannämnda skrivelsen från revisionsbyrån varken innehåller någon hänvisning, anvisning eller förklaring av sådant slag som gör det möjligt för förstainstansrätten att fastställa i vilken utsträckning de finansiella resultat som Blackspur noterade under perioden 1988—1989, såsom bolaget har påstått, påverkades av förlusten av marknaden för billiga borstar, eller de skäl på grund av vilka Blackspurs omsättning under åren 1988—1989 och 1989—1990 inte var tillräcklig för att göra det möjligt för Blackspur att verkställa den handelsplan som hade godtagits av dess bankir, för att på så sätt undvika att den senare skulle ansöka om att det skulle förordnas förvaltare. Det kan därför — i avsaknad av varje annan av sökandena framlagd bevisuppgift, av vilken skulle framgå såväl orsakerna till de dåliga finansiella resultat som Blackspur påstås ha uppnått som de exakta skälen till att det i augusti 1990, på dess bankirs ansökan, inleddes ett förfarande som ledde till att Blackspur försattes i likvidation — inte antas att Blackspurs försättande i likvidation berodde på dåliga finansiella resultat till följd av att dess försäljning av borstar med ursprung i Kina upphörde, vilket på grund av införandet av en antidumpningstull på dessa borstar skulle ha lett till uteblivna vinster för Blackspur vilka sökandena har uppskattat till 586 000 UKL, och, i ännu mindre grad på de svarande institutionernas påstått felaktiga agerande inom ramen för införandet av denna tull.

49. Det kan slutligen inte på allvar hävdas, att det kan finnas ett direkt orsakssamband mellan skulden avseende tull om 18 116,83 UKL på grund av den antidumpningstull som hade tillämpats på det varuparti borstar från Kina som Blackspur importerade i juli 1988 och Blackspurs försättande i likvidation, eftersom sökandena under förfarandet inför förstainstansrätten inte har lämnat någon rimlig förklaring till det faktum att detta låga skuldbelopp har kunnat leda till en rättslig likvidation av ett bolag med kapitalinsatser som uppgår till cirka 750 000 UKL ...”

- 13 Vad beträffar den skada som övriga klagande påstår sig ha lidit i sin egenskap av direktörer för Blackspur på grund av förlusten av sin kapitalinsats i det bolaget, i

sin egenskap av borgensmän på grund av att de tvingades infria de personliga garantier som de hade beviljat sitt bolag och i sin egenskap av delägare i Blackspur på grund av värdeförlusten av deras del av tillgångarna i bolaget, fastslog förstainstansrätten i punkt 52 i den överklagade domen följande:

”om det inte har fastställts att Blackspurs försättande i likvidation har ett direkt orsakssamband med de svarande institutionernas påstått felaktiga agerande, kan det heller inte finnas ett direkt orsakssamband mellan de skador som de ovannämnda sökandena har gjort gällande och gemenskapsinstitutionernas påstått felaktiga agerande. Det bör tilläggas att, på sätt som för övrigt framgår av domstolens rättspraxis, de förluster som följer av en ansökan om förenklat konkursförfarande utgör en indirekt och avlägsen skada, varför gemenskapen inte är skyldig att ersätta alla därav uppkomna återverkningar ([domstolens dom av den 4 oktober 1979 i förenade målen 64/76 och 113/76, 167/78 och 239/78, 27/79, 28/79 och 45/79, Dumortier frères m. fl. mot rådet, Rec. 1979, s. 3091] punkt 21”.

Överklagandet

- 14 Klagandena har åberopat ett flertal grunder till stöd för sitt överklagande, vilka i huvudsak avser arten av för det första den skada som har beaktats vid bedömningen av orsakssambandet, för det andra bedömningen av bevisen för att ett orsakssamband förelåg och för det tredje ogillandet av direktörernas skadeståndsräkande.
- 15 Rådet och kommissionen har yrkat att domstolen skall avvisa överklagandet eller, i andra hand, ogilla det. Om domstolen icke desto mindre skulle bifalla överklagandet, anser de att det är onödigt att återförvisa målet till förstainstansrätten, eftersom omständigheterna är tillräckligt utredda för att domstolen skall kunna avgöra det.

Domstolens bedömning

- 16 Innan de av klagandena åberopade grunderna behandlas, bör det erinras om att enligt domstolens fasta praxis kan ett överklagande enligt artikel 168a i EG-fördraget och enligt artikel 51 första stycket i EG-stadgan för domstolen endast grundas på överträdelse av rättsregler vilket utesluter en bedömning av faktiska omständigheter (se bland annat dom av den 1 oktober 1991 i mål C-283/90 P, Vidrányi mot kommissionen, Rec. 1991, s. I-4339, punkt 12, samt beslut av den 17 september 1996 i mål C-16/95 P, San Marco mot kommissionen, REG 1996, s. I-4435, punkterna 39 och 40).

Arten av den skada som har beaktats vid bedömningen av orsakssambandet

- 17 Under sin första grund hävdar klagandena att förstainstansrätten inte har förstått den exakta omfattningen av den skada som Blackspur och de övriga klagandena har lidit, varför den inte skulle ha behandlat frågan om orsakssambandet mellan skadan och de berörda institutionernas klandrade handlande på ett korrekt sätt.
- 18 Närmare bestämt anser klagandena att förstainstansrätten i punkt 41 i den överklagade domen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning då den har hävdats att klagandena påstått att försäljningen av kinesiska borstar utgjorde hälften av Blackspurs omsättning. I själva verket skulle klagandena endast ha hävdats att denna försäljning borde ha utgjort ungefär hälften av den omsättning som Blackspur räknade med. Dessutom skulle förstainstansrätten i samma punkt ha tillskrivit klagandena påståendet att den uteblivna vinsten om 586 000 UKL berodde på det faktum att Blackspur hade försatts i likvidation, medan denna uteblivna vinst enligt klagandenas argumentation i själva verket följde av att företaget, till följd av att den omtvistade antidumpningstullen hade införts, hade berövats en betydande del av sin verksamhet under perioden mellan november 1989 och juni 1990 — det vill säga redan innan Blackspur hade försatts i likvidation.

- 19 Påpekas bör dock att förstainstansrätten ogillade klagandenas skadeståndsyrkande med anledning av att de inte hade bevisat att det förelåg ett orsakssamband mellan gemenskapsinstitutionernas påstått rättsstridiga handlande och den åberopade skadan.
- 20 I det avseendet har förstainstansrätten i punkt 26 i den överklagade domen på ett korrekt sätt återgivit klagandenas beskrivning av den åberopade skadan, eftersom den konstaterade att denna motsvarade "den vinst som (Blackspur) skulle ha kunnat göra genom att sälja borstar med ursprung i Kina, nämligen 586 000 UKL, om gemenskapsinstitutionerna inte hade agerat på det sätt som de lastas för".
- 21 Dessutom konstaterade förstainstansrätten i punkt 48 i den överklagade domen att klagandena inte hade förebringat någon bevisning, som skulle göra det möjligt att förklara det av dem åberopade faktum att de dåliga finansiella resultaten som nämnts ovan skulle ha berott på att försäljningen av borstar med ursprung i Kina upphörde. Tvärtom erinrade förstainstansrätten i samma punkt om att förlusten för den avsättning på marknaden som utgjordes av försäljning av borstar med ursprung i Kina ingalunda hindrade Blackspur från att faktiskt fortsätta med sin handelsverksamhet fram till augusti 1990, då det förfarande som ledde till att Blackspur försattes i likvidation inleddes. Av de handlingar som klagandena ingivit drog förstainstansrätten nämligen i punkt 47 slutsatsen att enbart under perioden mellan juli 1988 och augusti 1989 uppgick omsättningen till 1 435 384 UKL, varav 40,44 procent härrörde från försäljning av borstar, och att omsättningen för den påföljande perioden (från september 1989 till juli 1990) hade ökat med ungefär 30 procent, trots den kraftiga minskningen av den andel som härrörde från försäljningen av borstar, vilken minskade från 40,44 till 3,01 procent.
- 22 Då ingen annan bevisning förelåg, hade förstainstansrätten fog för att i punkt 48 i den överklagade domen dra slutsatsen att klagandena inte hade (be)visat att det förelåg ett orsakssamband mellan å ena sidan upphörandet av försäljningen av borstar med ursprung i Kina, vilket följde av införandet av en antidumpningstull på dessa borstar, och å andra sidan den påstådda förlusten av vinster som skulle ha lett till att företaget försattes i likvidation.

- 23 Under dessa omständigheter kan överklagandet inte bifallas på den grunden att klagandena i punkt 41 i domen felaktigt skulle ha tillskrivits påståendet att Blackspurs omsättning till hälften utgjordes av försäljning av kinesiska borstar. Även om det skulle bevisas att denna anmärkning är riktig, avser den överflödiga domskäl i den överklagade domen och är inte av sådan art att det på grund av denna går att ifrågasätta förstainstansrättens konstaterande att klagandena inte har förebringat någon bevisning som gör det möjligt att fastslå ett orsakssamband mellan det dåliga finansiella resultatet, som klagandena uppskattar till 586 000 UKL, och upphörandet av försäljningen av borstar med ursprung i Kina, det vill säga det konstaterande på vilket ogillandet av skadeståndsyrkandet grundar sig (se bland annat domstolens beslut av den 25 mars 1996 i mål C-137/95 P, SPO m. fl. mot kommissionen, REG 1996, s. I-1611, punkt 47).
- 24 Vad beträffar det andra konstaterande som felaktigt skulle ha tillskrivits klagandena, nämligen att förlusten av 586 000 UKL borde ha ansetts utgöra orsaken till att Blackspur försattes i likvidation, är det tillräckligt att konstatera att förstainstansrätten i slutet av punkt 48 i den överklagade domen erinrar om klagandenas vid domstolen framlagda uppfattning — vilken förstainstansrätten inte godtog — att den ekonomiska skadan skulle ha utgjort en orsak till att företaget försattes i likvidation och inte en konsekvens av detta.
- 25 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den första grunden.

Bedömningen av bevisen på förekomsten av ett orsakssamband

- 26 Under sin andra grund hävdar klagandena att förstainstansrätten, vid bedömningen av bevisen på förekomsten av ett orsakssamband, varken har iakttagit rätten till en rättvis rättegång eller till försvar. De upprepar att förstainstansrätten likaledes skulle ha behandlat frågan om orsakssambandet på ett felaktigt sätt, eftersom den skulle ha missförstått skadeståndsyrkandet.

- 27 Genom den första delen av den andra grunden hävdar klagandena att förstainstansrätten utan motivering har bortsett från viss relevant bevisning, nämligen den information som finns i bilaga 1 till ansökan och i bilaga 26 till svarsinlagen, för att i stället grunda sig på en enda handling, det vill säga den skrivelse som en revisionsbyrå upprättade avseende Blackspurs finansiella resultat för verksamhetsåren 1988—1989 och 1989—1990 och som behandlas i punkt 44 i den överklagade domen. Denna skrivelse skulle dessutom ha sammanställts just för att besvara en begäran om information från förstainstansrätten i fråga om Blackspurs omsättning och inte för att undersöka frågan om ett orsakssamband. Klagandena har dessutom anfört att förstainstansrätten inte borde ha begärt dessa åtgärder för bevisupptagning.
- 28 Det är i det avseendet tillräckligt att konstatera att det i punkt 27 i den överklagade domen hänvisas till den rapport som återges i bilaga 1 till ansökan, vilken klagandena ingivit till stöd för bedömningen av den återopade skadan, sådan den beaktas i uppskattningen av orsakssambandet. Dessutom hänvisas i punkt 45 i den överklagade domen till bilaga 22 i repliken och i punkt 46 till de "handlingar som har tillförts akten i målet". Klagandena har därför inte fog för att hävda att förstainstansrätten vid prövningen av orsakssambandet endast har beaktat en bevisuppgift, det vill säga den skrivelse från revisionsbyrån som avses i punkt 44.
- 29 Det bör under alla omständigheter påpekas att, såsom domstolen redan har fastslagit upprepade gånger, det endast är förstainstansrätten som skall bedöma värdet av den bevisning som har frambringats (dom av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m. fl., Rec. 1994, s. I-1981, punkt 66, samt beslut i det ovannämnda målet San Marco mot kommissionen, punkt 40). Med förbehåll för det fall då bevisningen förvanskas, utgör således inte denna bedömning en rättsfråga som i sig är underställd domstolens prövning (dom av den 2 mars i mål C-53/92 P, Hilti mot kommissionen, Rec. 1994, s. I-667, punkt 42).
- 30 I förevarande fall har det inte bevisats att förstainstansrätten har förvanskat bevisning genom att ur den skrivelse från revisionsbyrån som avses i punkt 44 i den överklagade domen härleda uppgifter som denna inte återger. I denna handling, som klagandena själva har utarbetat, anges nämligen belopp som avser Blackspurs ekonomiska ställning, närmare bestämt avseende omsättningen och den procentu-

ella andel som avser försäljning av borstar. Omständigheten att denna skrivelse har lagts fram för att besvara förstainstansrättens fråga om Blackspurs omsättning hindrar inte denna från att använda dess objektiva innehåll för att bedöma förekomsten av orsakssambandet eller från att konstatera att denna handling inte innehöll något bevis i det avseendet.

- 31 Det ankommer för övrigt i första hand på den part som gör gällande att gemenskapen skulle vara skadeståndsansvarig att anföra övertygande bevisning avseende förekomsten eller utsträckningen av den skada som parten åberopar och att bevisa orsakssambandet mellan skadan och det handlande som läggs gemenskapsinstitutionerna till last (se bland annat dom av den 21 maj 1976 i mål 26/74, Roquette frères mot kommissionen, Rec. 1976, s. 677, punkterna 22 och 23).
- 32 I förevarande fall har förstainstansrätten i punkt 48 i den överklagade domen konstaterat just att klagandena inte har inkommit med någon bevisuppgift av vilken skulle gå att utläsa orsakerna till de dåliga finansiella resultat som Blackspur påstås ha uppnått eller de exakta skälen till att det i augusti 1990, på dess bankirs ansökan, inleddes ett förfarande som ledde till att Blackspur försattes i likvidation. Det framgår under alla omständigheter inte av handlingarna i målet, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 26 i sitt förslag till avgörande, att klagandena skulle ha formulerat en tillräckligt klar och precis begäran om åtgärder för bevisupptagning.
- 33 Därav följer att de argument genom vilka klagandena avser att ifrågasätta förstainstansrättens bedömning av vissa bevisuppgifter som denna hade att ta ställning till inte kan godtas och således skall lämnas utan avseende, eftersom klagandena varken har bevisat eller ens hävdat att förstainstansrätten skulle ha förvanskat dessa bevisuppgifter.
- 34 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den första delen av den andra grunden.

- 35 I den andra delen av den andra grunden gör klagandena gällande att förstainstansrätten skulle ha missförstått deras skadeståndsyrkande. För det första skulle förstainstansrätten i punkt 46 i den överklagade domen ha påstått att Blackspur hävdade att importen av borstar med ursprung i Kina utgjorde hälften av dess omsättning under den period som föregick införandet av antidumpningstullen, varefter den skulle ha konstaterat att detta påstående inte fann stöd i någon bevisuppgift. För det andra skulle förstainstansrätten i punkt 47 likaledes felaktigt ha tillskrivit sökandena påståendet att själva införandet av antidumpningstullen skulle ha hindrat Blackspur från att hitta alternativa leverantörer, vilket följaktligen skulle ha tvingat företaget att dra sig tillbaka från marknaden för försäljning av billiga borstar, för att därefter konstatera att detta påstående var felaktigt med avseende på den försäljning av borstar som ägde rum under perioden mellan den 1 juli 1988 och den 31 augusti 1989.
- 36 Klagandena har dessutom anfört att deras verkliga argument vid förstainstansrätten var att Blackspur, ett bolag som bildades år 1988 och vars första finansiella resultat var obetydliga, kunde komma att bli särskilt påverkat av sådana avbrott i handeln som kunde följa av att en antidumpningstull infördes på en viss produktlinje som enligt dess handelsplan borde ha utgjort ungefär hälften av dess omsättning. Att dess verksamhet fortsatte och att bolagets omsättning följaktligen ökade efter det att antidumpningstullen infördes, bland annat till följd av sökandet efter alternativa — det vill säga icke-kinesiska — leverantörer eller genom försäljning av vissa lager av målarborstar, skulle återspegla de ansträngningar som bolaget gjorde för att överleva följderna av införandet av antidumpningstullen. Däremot skulle dessa båda faktorer på intet sätt göra det möjligt att dra slutsatsen att sökandena inte hade åsamkats en skada som bestod i förlusten av marknadsandelar efter att antidumpningstullen infördes. Dessutom skulle det vara upp till rådet och kommissionen att bevisa dels att omständigheterna var sådana att sökandena hade kunnat eller bort vidta särskilda åtgärder av sådan art att den åberopade skadan hade kunnat undvikas, dels att de åtgärder som sökandena faktiskt vidtog antingen förvärrade situationen eller var olämpliga, så att sökandena borde påta sig åtminstone en del av ansvaret för de uppkomna förlusterna.
- 37 I det avseendet bör det påpekas att förstainstansrätten i punkt 26 i den överklagade domen har konstaterat att enligt sökandena motsvarar "den skada som Blackspur har lidit ... den vinst som bolaget skulle ha kunnat göra genom att sälja borstar

med ursprung i Kina, nämligen 586 000 UKL, om gemenskapsinstitutionerna inte hade agerat på det sätt som de lastas för". Dessutom klargörs följande i punkterna 34 och 35 i den överklagade domen:

"34. Klagandena har hävdad att det är på grund av införandet av en preliminär antidumpningstull under ovan beskrivna förhållanden ... som Blackspur till slut utestängdes från marknaden, med hänsyn till att försäljningsutvecklingen för dess övriga produktled inte var tillräcklig för att kompensera de förluster som det har lidit inom området för målarborstar med ursprung i Kina och för att avhålla dess bankir att — som en följd av de dåliga resultat som det noterade — i augusti 1990 ansöka om att det skulle förordnas förvaltare för att vidta åtgärder för bolagets försättning i likvidation.

35. Klagandena har särskilt ansett att i den mån det i Blackspurs handelsplan förutsågs en vinstmarginal brutto om 40 procent på försäljning av borstar med ursprung i Kina, skulle införandet av en antidumpningstull om 69 procent endast kunna göra dessa försäljningar förlustbringande. Det skulle därför ankomma på de svarande institutionerna att bevisa att det finns en annan orsak som har givit upphov till de förluster som Blackspur har lidit."

- 38 Av det ovan anförda följer att förstainstansrätten har förstått klagandenas ståndpunkt, sådan den anges i punkt 36 i förevarande dom, på ett korrekt sätt.
- 39 Såsom framgår redan av punkt 23 ovan, saknar dessutom beskrivningen av klagandenas argumentation i punkterna 41 och 46 i den överklagade domen — även om det antas att beskrivningen faktiskt är felaktig och inte kan åtgärdas genom en läsning av punkt 35 i samma dom, till vilken det hänvisas i dess punkt 41 — betydelse för den motivering av domen som återges i punkterna 47 och 48 i denna och som utgör grund för förstainstansrättens beslut.
- 40 Följaktligen skall den andra delen av den andra grunden ogillas.

Avseende det faktum att direktörernas skadeståndsyrkande ogillades

- 41 Under sin tredje grund hävdar klagandena att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning då den i punkt 52 i den överklagade domen inte har motiverat sin slutsats att det skadeståndsyrkande som direktörerna gjort gällande i sin helhet skulle ogillas. De hävdar att förstainstansrätten inte har beaktat de uppgifter som klagandena tillhandahållit under förfarandet, att den har omkastat bevisbördan och förvanskat räckvidden av punkt 21 i domen i det ovannämnda målet Dumortier frères m. fl. mot rådet, till vilken förstainstansrätten hänvisar.
- 42 Det bör i det avseendet påpekas att, såsom redan har framhållits ovan, förstainstansrätten — i syfte att dra slutsatsen att det inte var bevisat att det fanns ett direkt orsakssamband mellan det faktum att Blackspur försattes i likvidation och gemenskapsinstitutionernas omtvistade handlande — har gjort en bedömning av de faktiska omständigheterna som inte kan prövas vid domstolen. Om ett vederbörligen bevisat orsakssamband inte föreligger mellan den påstådda förlusten av vinst och Blackspurs försättande i likvidation å ena sidan och gemenskapsinstitutionernas omtvistade agerande å den andra, kunde förstainstansrätten med fog anse att det likaledes saknades ett sådant samband mellan de skador som åsamkats direktörerna, som var borgensmän eller delägare, och samma handlande.
- 43 Det saknar under dessa omständigheter betydelse att förstainstansrätten dessutom har ansett, med hänvisning till domen i det ovannämnda målet Dumortier frères m. fl. mot rådet, punkt 21, att de förluster som följer på en konkursansökan utgör en icke omedelbar skada. Eftersom detta domskäl är överflödigt kan de anmärkningar som riktas mot det inte medföra att den överklagade domen upphävs och kan därför inte godtas (se domen i det ovannämnda målet SPO m. fl. mot kommissionen, punkt 47).
- 44 Överklagandet kan således inte prövas på den tredje grunden.
- 45 Av det ovan anförda följer att överklagandet ömsom inte kan prövas, ömsom inte kan vinna bifall på de av klagandena åberopade grunderna.

Rättegångskostnader

- ⁴⁶ Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som är tillämplig på överklaganden enligt artikel 118, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klagandena har tappat målet, skall dessa ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

följande dom:

- 1) **Överklagandet ogillas.**
- 2) **Blackspur DIY Ltd samt Steven Kellar, J. M. A. Glancy och Ronald Cohen skall ersätta såväl sina som rådets och kommissionens rättegångskostnader.**

Sevón

Edward

Wathelet

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 16 september 1997.

R. Grass

L. Sevón

Justitiesekreterare

Ordförande på första avdelningen